

MOJE TERAPIE

Psát příběhy ze své každodenní praxe jsem začal v roce 2020. Nastoupil jsem tehdy do Nemocnice Milosrdných bratří jako lékař interního oddělení.

Měl jsem skvělé načasování.

Úplnou náhodou se to akorát překrývalo se světovou pandemií.

V předchozí práci ve farmafirmě jsem měl jedno hobby.

Nástěnkář.

Pro komunikaci v týmu a plnění zadaných úkolů jsme využívali jeden podnikový systém. Byla zde sekce hezky česky nazvaná „nástěnka“. Tu viděli všichni členové manažerského týmu.

No a na ni jsem často přispíval. Byly to převážně novinky ze světa léčivých přípravků z plazmy.

Po odchodu a nástupu do nové práce mi podobná činnost chyběla. V nemocnici žádný takový podnikový software totiž nepoužíváme.

Rozhodl jsem se tedy najít nějakou platformu, která by moje psaní akceptovala. Nejlépe sociální síť, kde bych mohl dostávat i zpětnou vazbu od publika.

Facebook je moc nepřátelský, obzvlášť vůči zdravotníkům. Odpovídat armádám trollů mě také moc nelákalo.

Instagram byl zase příliš vizuální a já nějakou fyzickou krásou zrovna nevynikám. Kdo by tam četl příběhy začínajícího lékaře pod amatérskou fotkou z nemocnice?

Bylo tedy jasno. Chce to pracovní síť. Zvolil jsem LinkedIn. Věděl jsem jen o jediném člověku, který na té síti je. A to byl můj kolega Petr Beneš z mé předchozí práce, který mi síť představil.

Nebyli tady skoro žádní zdravotníci.

Ideální.

Moje první příspěvky se zaměřovaly spíše na fundraising pro nemocnici. Občas chyběl nějaký přístroj, finanční výpomoc při zařizování pokoje na gynekologii, porodnická vana, ultrazvuk...

Současně s fundraisingem jsem začal popisovat i cestu mladého a nezkoušeného lékaře.

Začal jsem psát příběhy z našeho interního oddělení. Jména pacientů a další skutečnosti z jejich osobního života jsem však vždycky záměrně pozměnil.

Nikdo konkrétní by se tak v mých textech neměl poznat, pokud jsem přímo nedostal svolení o něm příběh napsat.

Zjistil jsem, že příběhem si mohu znovu projít svůj medicínský postup a revidovat ho.

Neudělal jsem nějakou chybu?

Byl jsem na pacienta milý, když se ocitl v úzkých?

A konečně to nejdůležitější: příběhem si můžu danou situaci i znovu prožít.

Ve firmolu práce na příjmu, kdy mi dojedou tři čtyři sanitky naráz, odbíhám psát na oddělení úmrtí a do toho mě volají k resuscitaci...

... nemám absolutně čas přemýšlet o pacientovi jako o lidské bytosti.

Emoce často musí stranou.

To se pak z lékaře stává jen bezduchý stroj. To já nechci!

Psaní mě zpomaluje, vrací mi odstup i lidskost. Je to moje psychohygiena.

MOJE POPRVÉ

Téměř všichni spolužáci to už měli za sebou. Některým se to povedlo v rámci praxe, některým dokonce na diskotéce nebo na pláži v Chorvatsku.

Jen já ještě nic.

Zkušenější kolegové mi říkali, že svoje poprvé si budu pamatovat navždy, ostatní už pro mě pak budou jen další rutinou. Měli pravdu.

Na ten deštivý podvečer totiž nikdy nezapomenu...

S Evkou jsme jeli na chatu. Byli jsme už celé čtyři dny opravdoví „MUDr.“. Začaly nám nejdelší a zároveň poslední prázdniny. V kufru bylo asi deset flašek vína. Celou cestu otravně cinkaly. Chtěli jsme to řádně oslavit.

Pár kilometrů za odbočkou z dálnice vidím blikat modrá světla. Když se blížíme, spatřím auto v příkopu a velký hasičský nákladák.

Zrovna vytahují řidiče z vozu. Auto není nabourané, vypadá, jako by jen sjelo do příkopu. Kolem pobíhá spolujezdkyně.

„Zastavím za hasičema,“ říkám Evce, která v tu chvíli ani nehlesla.

„Potřebujete pomoc? Jsme lékaři!“ křičím na velitele od dveří auta. Srdce mi mezitím málem vyletělo z krku.

V ten okamžik jsem strašně chtěl, aby mi řekli, že mají vše pod kontrolou, že můžeme jet dál, že je vše v pořádku, že řidič je při vědomí... Koneckonců jsem si dobře uvědomoval, že být doktor a lékař je úplně něco jiného. S Evkou jsme v té chvíli byli jen MUDr. Ta čtyři písmena před jménem z vás totiž lékaře nedělají.

„Jo, pojdte rychle sem!“ křičí na mě jeden z hasičů.

Běžíme k řidiči a hasičům. Pak už to jede na automat. Evka dělá technickou první pomoc a já jsem se dvěma hasiči u pacienta. Jedeme podle protokolu DR ABCD.

DANGER – zajistit bezpečí v místě zásahu, to už hasiči udělali.

RESPONSE – zjistit stav vědomí, řidič neodpovídá na zatřesení ani na bolestivý podnět.

AIRWAY – zprůchodnit dýchací cesty, zaklonit hlavu, co nejvíc to jde.

BREATHING – dýchání, řidič po deseti sekundách sledování nedýchá.

CIRCULATION – oběhový systém, nepřímá srdeční masáž.

Jeden z hasičů začíná ihned poté, co jsem zjistil bezdeší, resuscitovat. Je skvělý, má perfektní rytmus stlačování i dostatečnou hloubku. Musel to dělat už mnohokrát.

Slyším křupnutí. Hasič najednou nemusí vydávat ani tolik energie na stlačování.

Praskla žebra.

Mezitím Evka s dalším hasičem přináší AED¹ a ambuvak². Evka mi montuje masku s vakem k sobě. Druhý hasič u řidiče hned bere do ruky AED, lepší elektrody a následuje poslední bod.

DEFIBRILATION – výboj pro obnovení srdečního rytmu, defibrilátor vše provádí sám, stačí zapnout a nalepit elektrody.

„Výboj indikován, ustupte od pacienta. Zmáčknete oranžové tlačítko teď,“ naviguje nás AED.

Po výboji je pacient pořád v bezvědomí. Zpět k resuscitaci. Tentokrát už s dýcháním přes ambuvak v poměru 30 : 2, tj. třicet stlačení hrudníku na dva vdechy.

Za další dvě minuty další výboj. Hasič ještě začíná stlačovat, ale řidič už se rukama trochu brání. Vidím dýchací pohyby.

Přes to všechno jsem ani nevnímal rachot, který vydával přilétající vrtulník ZZS.

Pacienta předáváme s obnoveným srdečním rytmem.

Hasiči jsou frajeři.

Večer jsme si otevřeli víno, růžovku z Provence. Už to nebyla studentská oslava, ale přípitek na život, který se nám podařilo zachránit.

R

1 AED – přístroj, který při zástavě srdce může dát elektrický výboj k jeho obnovení.

2 Ambuvak – ruční vak k podpoře dýchání pacienta.